

[L. D. Rasmussen.]

derne er udeladt her, fordi de efter den højtærede Ministers Udtalelse formenes uegnede, men der anføres ikke hvorfor. Det er i øvrigt ret karakteristisk, at den højtærede Minister i den nye § 236 ogsaa giver Sædelighedsforbrydere Tilhold om, at de ikke maa komme visse Steder, i Anlæg og lignende, men Overtrædelse heraf straffes kun med Hæfte eller Fængsel i 4 Maaneder. Der tages altsaa blidere paa Sædelighedsforbrydere end paa Løsgængere. Jeg forstaaer ikke rigtig dette. Kønssædelighedsforbrydere er en nok saa uappetitlig Kategori.

I § 203 findes der en Bestemmelse om Straf for dem, der erhvervsmæssigt udnytter andres Ukyndighed, Uforstand eller Uerfarenhed til at forlede dem til Spekulationsforretninger, der ikke hører til deres Næringsvej. Denne sidste Sætning er ny i Forhold til Forslaget af 1924. Jeg kan ikke rigtig se, at den er paakrævet, thi hvis det er vedkommendes Næringsvej, kan det dog neppe siges, at han er ukyndig, i alt Fald ikke, at han er uerfaren. Hensigten med Bestemmelsen er at straffe den, der med Beregning, rent forretningsmæssigt og erhvervsmæssigt, benytter sig af andres Mangel paa Kendskab til Spekulationsforretninger til at blokke dem for deres Spareskillinger, og for at udtrykke dette klart og tydeligt var den tilføjede Sætning ikke nødvendig. Den kan tværtimod give Anledning til megen Tvivl og megen Usikkerhed.

Jeg maa beklage, at den højtærede Minister ikke har medtaget § 208 i Lovforslaget af 1924. Den angaar Straf for den, der gør sig en Næringsvej af at udforske privates det almindelige Erhvervsliv uvedkommende Livsforhold, altsaa Privatdetektivvirksomhed. Selv om Kommissionen af 1917 ikke stiller noget Forslag, er den enig i, at der tiltrænges regulerende Lovbestemmelser angaaende dette Forhold, men den mener, at disse bør gives ved særlig Lov, og den højtærede Minister deler denne Opfattelse. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor denne Kategori af strafbare Forhold skal være Genstand for en særlig Lov. Det forekommer mig heldigst og mest praktisk af Hensyn til alle Parter at samle, hvad der angaar almindelige strafbare Forhold, i en enkelt Lov. Hvorfor skal der gives to Love, hvor der er Mulighed for uden Skade, og uden at der foretages meningsløs Sammenblanding af med hverandre ubeslægtede Forhold, at nøjes med een? Jeg vil finde det rigtigst, at der

optages Bestemmelser i Straffeloven om privat Detektivvirksomhed, da jeg finder det i høj Grad utilbørligt, at private Folk som Erhverv kan udspionere andre Folks private Forhold.

Jeg forstaaer ikke rigtig det logiske i, at den højtærede Minister i § 208 udelader den i Forslaget af 1924 som Stykke 4 optagne Bestemmelse om, at naar et bigamisk Ægteskab ikke kan omstødes, kan Straffen gaa ned til Bøde eller for den ugifte Person helt bortfalde. Meningen er jo den, at naar et saadant ulovligt Ægteskab alligevel skal opretholdes, gælder det dog om at undgaa Forstyrrelse, saa vidt der er Mulighed derfor, og det er rimeligvis dette Hensyn, der har bevirket, at Ministeren har medtaget en tilsvarende Bestemmelse fra Forslaget af 1924 i det foreliggende Lovforslags § 209, Stk. 4. Den angaar ganske vist Ægteskab mellem beslægtede eller besvogrede, og Straffen er her ikke saa streng som ved Bigami, men i begge Fald er Ægteskabet strafbart, om end Straffen er forskellig; og tages der fornuftigt og hensynsfuldt paa Handlingen, naar Ægteskabet ikke omstødes, i det ene Tilfælde, bør man ogsaa gøre det i det andet.

Lovforslagets § 212 maa dog vist anses for upaakrævet, da der i Kap. 24 indeholdes fornødne Bestemmelser med Hensyn til anden kønslig Omgængelse end Samleje, Bestemmelser, som naturligvis ogsaa gælder for besvogrede.

I § 216 er udeladt 2det Stykke af § 218 i Forslaget af 1924 om Straf for den Mand, der øver Voldtægt overfor sin Hustru. Jeg er naturligvis ganske paa det rene med, at her er et uhyre vanskeligt Felt at lovgive om, men jeg forstaaer paa den anden Side ogsaa, at der kan være Tilfælde, hvor det virkelig maa betragtes som paakrævet at yde en gift Kvinde Beskyttelse overfor en brutal Ægtemand. Man skal handle varsomt, det er jeg ganske klar over, thi hvis man ikke gør det, vil man kunne fremkalde dette, at en Ægtemand for ikke at risikere at blive tiltalt for Voldtægt overfor sin Hustru maaske begaar Ægteskabsbrud, eller at han i hvert Fald vil søge at blive skilt eller separeret fra sin Hustru. Men jeg tænker mig, at der maa kunne være Mulighed for at forme en Bestemmelse, der opfylder den Hensigt, man har, i visse Tilfælde at kunne beskytte ogsaa den gifte Kvinde, men uden at slaa noget i Stykker.

Lovforslagets § 217 er omtrent enslydende i begge Lovforslag. Den foreskriver i det foreliggende Lovforslag Straf af Fængsel fra 3 Maaneder til 8 Aar for den, der skaffer sig Samleje med en Kvinde, som